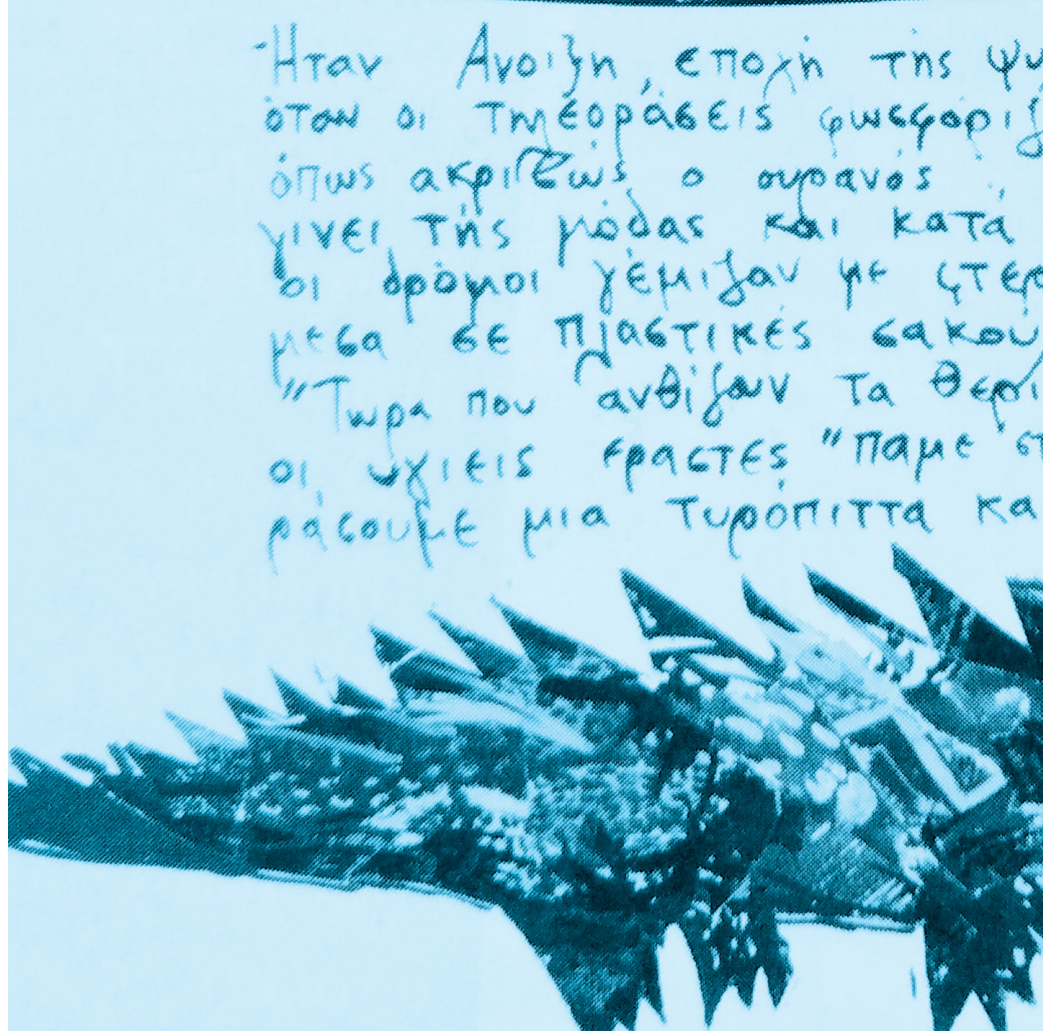
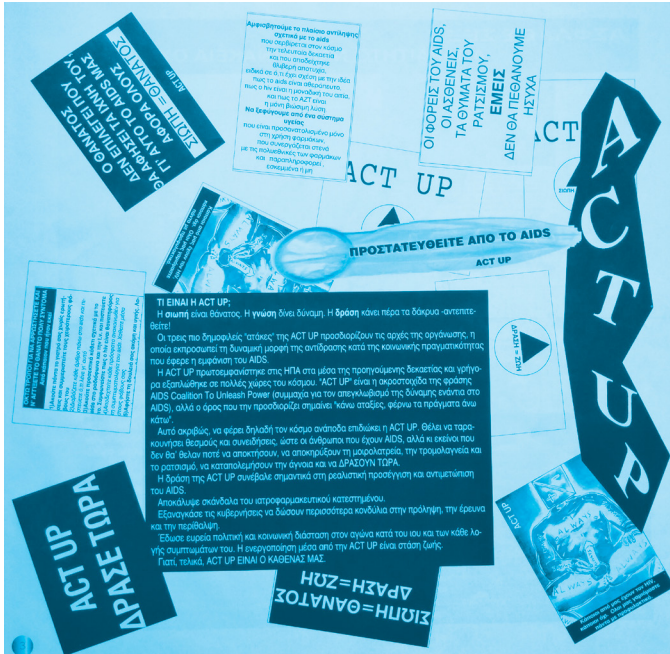
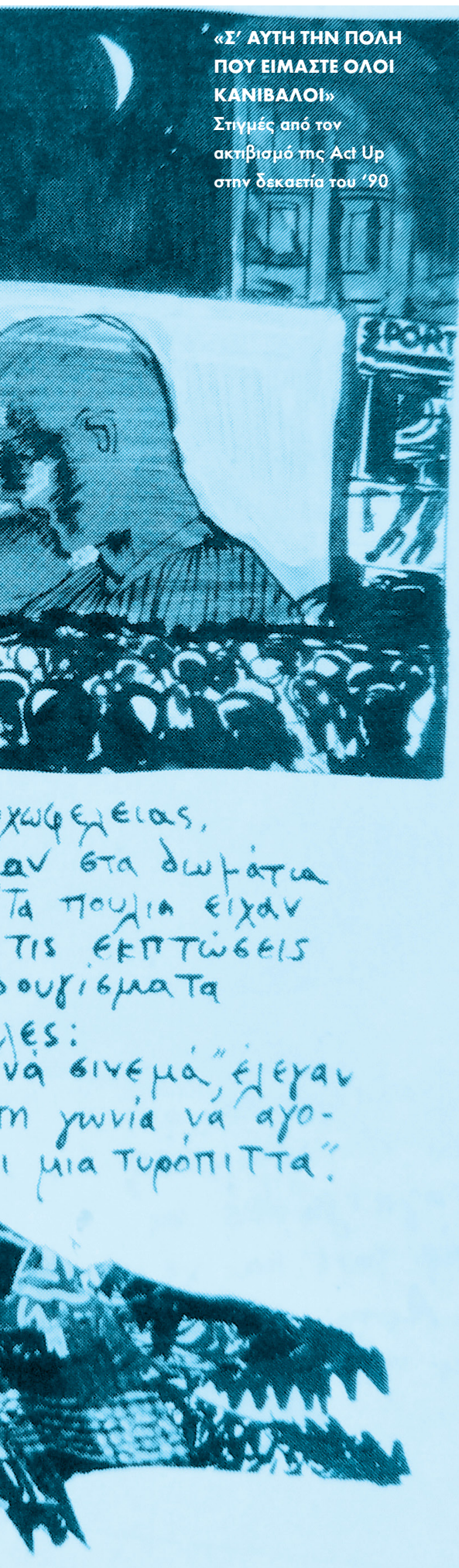

PIAZZA MEMORIA/

ΑΠΡΟΣΜΕΝΕΣ ΣΥΝΑΝΤΗΣΕΙΣ
ΣΤΗΝ ΠΛΑΤΕΙΑ ΤΩΝ ΤΕΚΜΗΡΙΩΝ

Πλάι σ' αυτή τη νέα νόρμα για τις σχέσεις, όπου η λέξη «ασφάλεια» ενάντια στον σεξουαλικό αυθορμητισμό αποκτά πλέον έναν κεντρικό ρόλο, αρχίζει να χτίζεται ήδη από την δεκαετία του '80 όλη η βιομηχανία του μεσολαβμένου πια «ακίνδунου» σεξ. Η έλλειψη επικοινωνίας ανοίγει τον δρόμο στα «ροζ» τηλέφωνα. Οι τυχαίες συναντήσεις σε πάρκα και συναυλίες αντικαθίστανται από τα chat rooms. Το κυβερνοσέξ αντιμετωπίζει πλέον μόνο την απειλή των ιών του υπολογιστή. Και οι «φλογεροί εραστές» του παρελθόντος δεν συχνάζουν πια σε κακοφωτισμένα μπαρ με ένα ποτό στο χέρι, αλλά σε φαρμακεία και γυμναστήρια με μια αγκαλιά βιταμίνες και καυλόχαπα κάτω από την μασχάλη. Αυτό είναι το νέο «ασφαλές» περιβάλλον μέσα στο οποίο εκτυλίσσονται πλέον οι ανθρώπινες σχέσεις: μια αεροστεγής κάψουλα, όπου κάθε παρέκκλιση (σαν κι αυτές του παρελθόντος) έρχεται αντιμέτωπη με τις απαγορεύσεις που επιβάλλει ο φόβος και κάθε επιδημία δεν μπορεί παρά να βρει διέξοδο στο αδιέξοδο της κατανάλωσης. Με αυτήν την έννοια ήταν κάτι πολύ περισσότερο από μια πιθανά θανατηφόρα αρρώστια. Το AIDS ήταν η γενέθλια πράξη μιας νέας εποχής. Αυτής του επιταχυνόμενου φόβου. Της εποχής που διανύουμε.

Αυτά γραφόντουσαν το 2006 από την αυτόνομη ομάδα «Βαλκάνιοι Προλετάριοι» κατά την διάρκεια μιας ανοιχτής συνέλευσης με θέμα «Από το AIDS μέχρι τη νόσο των πουλερικών ο φόβος των επιδημιών φυλάει τις διαταγές», που έγινε στο κτίριο Γκίνη του ΕΜΠ την Δευτέρα 13 Νοεμβρίου 2006 με την υποστήριξη της ομοσπονδίας αυτόνομων ομάδων «federaction»¹.

Πολύ εύστοχα τότε, σε μια επιχειρούμενη εξιστόρηση των επιδημιών γρίπης SARS και H5N1, που είχαν ξεσπάσει μέσα σε λίγα χρόνια μαζί με το συνοδό κύμα φόβου και πανικού που προκάλεσαν, είχε τεθεί ο ιός του AIDS στην αφετηρία της αφήγησης. Ξανά τότε, την μακρινή δεκαετία του 1980, ο αισχρός λόγος επιδημιολόγων και στατιστικολόγων γιατρών είχε αναδυθεί τεχνιέντως στον αφρό της επικαιρότητας, κατασκευάζοντας την mega-απειλή μιας παγκόσμιας μείζονος επιδημίας, αυτής του AIDS. Η πραγματικότητα των επόμενων δεκαετιών μπορεί να τους διέψευσε πανηγυρικά, όμως από εκείνη την παλιά εκστρατεία μαζικής πρόκλησης φόβου, επιβίωσαν στις δυτικές κοινωνίες μερικές πτυχές της που, όπως αποδείχθηκε τα επόμενα χρόνια, φάνηκαν εξαιρετικά χρήσιμες για την χειραγωγική διαχείριση των μελλοντικών επιδημιών της γρίπης.

Βρήκαμε στα σκονισμένα ράφια των αρχείων μας² και παραθέτουμε παρακάτω μερικά τεκμήρια ενός κοινωνικού και ακτιβιστικού αντιλόγου απέναντι στις στιγματιστικές και αποκλειστικές λογικές του κοινωνικού ρατσισμού κατά φορέων του HIV, έτσι όπως αποτυπώθηκαν στην ιστορία από το ελληνικό παράρτημα της οργάνωσης «act up» μέσα στην δεκαετία του 1990. Η «act up» δεν είναι αυτό που θα λέγαμε κομμάτι της ευθείας κινηματικής ιστορίας μας, μολονότι οι πολιτικές στοχεύσεις της ήταν καίριες και δίκαιες. Παρόλα αυτά, τα τεκμήρια του ακτιβιστικού αντιλόγου που άρθρωσε η οργάνωση μέσα στην ζοφερή

συγκυρία του ελληνικού ρατσισμού της δεκαετίας του 1990 έχουν μια αυτοτελή αξία για την ιστορία του κοινωνικού ανταγωνισμού της χώρας. Επιπλέον, η οπτική και ο αναστοχασμός πάνω στην ειδική πολιτική κατεύθυνση της οργάνωσης (πρόληψη, ενημέρωση, υποστήριξη), η οποία περιστράφηκε γύρω από έναν μεταδοτικό ιό και τις κοινωνικές σχέσεις που αυτός ή/ και ο φόβος γύρω από αυτόν επικαθόριζε, γίνεται με έναν τρόπο ξανά επίκαιρη.

Το 1995 η act up κυκλοφόρησε σε βινύλιο μέσω της FM Records μια συλλογή τραγουδιών από μπάντες που προέρχονταν από τον «ανθό της ελληνικής νεολαίας» εκείνης της εποχής. Το LP είχε τίτλο «... εν τούτω νικά» και τα κομμάτια σκότωναν: Οι Στέρεο Νόβα με την «Πρόσθεση» και το «Τετράγωνο 88», οι Τρύπες με τον «Παράδεισο», οι Deus X Machina με το «False Promises», οι Groove Machine με το «In Exile...», οι Terminal Curve με το «Burn», οι Sound Device με το «Manifesto», οι Εκτός Ελέγχου με το «Σ' αυτή την πόλη» και οι Ντίκος Σαδικής με τους Εν Πλω με το «421».

Μολονότι οι αισθητικές και πολιτικές διαφορές των ανθρώπων μεταξύ των DIY και των «εμπορικών» σχημάτων ήταν ήδη υπαρκτές (και συχνά οριακές) ήδη από τα τέλη της δεκαετίας του 1980, έκπληξη προκαλεί εδώ η συνύπαρξη στον ίδιο δίσκο εκπροσώπων αμφοτέρων των τάσεων της ελληνικής underground σκηνής. Αυτό μπορεί, ενδεχομένως, να εξηγηθεί από την ευρεία αποδοχή που έχαίρε η οργάνωση σε ένα μεγάλο φάσμα του τότε κινήματος και της αντικουλτούρας της εποχής, ώστε οι επιμέρους διαφορές που υπήρχαν να παραμερίζονταν ενόψει του «σκοπού». Κάπως έτσι ο Γιάννης Αγγελάκας και ο Γιώργος Καρράς από τις Τρύπες ή ο Κάπα Βήτα από τους Στέρεο Νόβα βρέθηκαν να φιγουράρουν δίπλα στον Μάκη Κεντεμποζιδη των Groove Machine ή τον Παναγιώτη Κρεμμύδα των Εκτός Ελέγχου.

Το booklet που εσωκλείονταν μέσα στον δίσκο ήταν φιλοτεκνημένο από τον Παντελή Παντελόπουλο (σκιτσα) και τον Δημήτρη Παπαϊωάννου (κόμιξ), ενώ όλη η έκδοση φαίνεται να ήταν αφιερωμένη στον Αποστόλη Κοκκάλα, ιδρυτικό μέλος του ελληνικού τμήματος της Act Up που πέθανε εξαιτίας του HIV και τον οποίο, μολονότι δεν είχαμε την τύχη να τον γνωρίσουμε, κοντινοί μας σύντροφοι τον επαναφέρουν συχνά στις κουβέντες μας.

1. Η εισήγηση των «Βαλκάνιων Προλετάρων» μαζί με την εισήγηση της αυτόνομης ομάδας από την Θεσσαλονίκη «Εργάτες του Αρνητικού» με θέμα «Εμπορία γυναικών στην εποχή του σύγχρονου ελληνικού κανιβαλισμού» εκδόθηκε στην Αθήνα τον Οκτώβριο του 2007 σε χίλια αντίτυπα. Αν δεν την έχετε ήδη προμηθευτεί από τους χώρους ή τις εκδηλώσεις ομάδων της Αυτονομίας, μπορείτε να την βρείτε διαθέσιμη εδώ σε ψηφιακή μορφή: <https://antifacommunity.gr/wp-content/uploads/2020/03/epidimies.pdf>

2. Ευχαριστούμε το αρχείο της Λέσχης Κατασκόπων του 21ου αιώνα και τον θείο Μενέλαο για την ευγενή παραχώρηση των τεκμηρίων.